

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAЕ HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 33. Iuuenis in seruitutem assertus à Dæmone, liberatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](#)

*Iuuenum in seruitutem assertum à Dæmone liberat,
chirographo restituto. Cap. XXXIII.*

Alium porrò iuuenum Lauretanæ Virginis tutela seruauit, quem in præcipitem locum libido insana prouexerat. Hic vt erat proiectæ cupiditatis audaciæque, in vetitas se effuderat voluptates. Expugnato multarum matrum familias pudore, immodico mulieris cuiusdam amore flagrabat: qua cum nec prece, nec precio, nec vi, do loue potiri liceret; vltima experiri statuit. Igitur conciliatum magicis cantionibus Dæmonem rogitat, vt se voti cō potem faciat, ad omnia se descendere paratum ostendens, si eo quod expeteret, frueretur. Diaboli ergo iussu à Christo deficit: seque totum illi dedit, traditque. Super hæc omnia iurat conceptis ab illo verbis, & chirographo suam obstringit fidem. vsque eo impuras mentes voluptatis amor excæcat. Cæterum, vt potitus est, quod cupierat; fecit, vt sit, fastidium copia: & coelesti luce oborta, magnitudinem sceleris sui sera æstimatione perpendit. Ergo posteaquam animum curis anxium poenitentia subiit, ad veniæ spem erectus, coelestem opem spectare, Deum Deique parentem implorare coepit. Inter hæc occurrit animo Virgo Lauretana, eiusque ædis Sacerdotes amplissima facinorum expiandorum autoritate prædicti. Protinus Deo authore, ac duce Lauretum petit, haud dubius quin inibi esset tantis malis remedium inuenturus. Nec sua illum frustrata spes. Lauretum vt venit, Sacerdotem idoneum nactus, re omni exposita, consulit, ecqua sibi spes sit reliqua salutis. Ille primo sceleris atrocitate exterritus paulisper hæsit: deinde immanitate facinoris demonstrata, ita spem illi salutis ostendit, si precibus, ieunijs, voluntariaque corporis vexatione Deum placare penitus infistat. Cum ille nihil omnino poenarum recusaret; promisit Sacerdos, si imperata fecisset, se faciles aures ei datum, & tantum piaculum Deo propitio, vtique expiatum. In digressu hominem monet, vt per triduum inde,

*Ann. Laur.
Ricæ.*

dia, cilicio, flagris corpus afflietet. B. Virginis opem implo
rans: per eam à Deo veniam exposcat: se eodem triduo
rem diuinam pro ipsis incolumitate facturum. Et vtrin-
que exstitit fides. Ita triduo extracto, Sacerdos optimum
ratus est ante absolutionem, chirographum à Dæmone
extorqueri, ne quid omnino iuris in illum haberet. Proin-
de hominem ab se dimittit monitum, ut augustissimum
facellum ingressus precibus, lacrymisque Deiparam us-
que eo fatigaret, dum chirographum à diabolo extortum
reciperet. Morem gerit ille suæ salutis, securitatisque
audius, haud dubia spe, id se deprecatione Deiparæ Virgi-
nis impetrare posse. Ergo prostrato ante Virginem corpo-
re, lacrymans obnixe eam precatur, ut recepto illo nefâ
rio chirographo, saluti incolumitatique suæ consultum
velit, ingenti miraculo voti compos efficitur. Versiculos
illos ex animo iterabat. MONSTRA TE ESSE
MATREM: SVMAT PER TE PRECES,
QVI PRO NOBIS NATVS TVLIT ESSE
TVVS. Talia precatus subito chirographum in manus
suas delapsum conspicit. Itaque vix sibimet ex inopinato
gaudio credens, integrato fletu grates Virgini enixius
agit. Inde facello egressus lætitia exultans ad sacerdo-
tem accurrit: receptum Deiparæ beneficio scriptum osten-
dit. Id erat tot tantisque in Christum, atque in ipsum,
qui scripserat, diris & execrationibus refertum, ut facile
appareret à sempiterno humani generis hoste dictatum.
Verumtamen tantum vinculum omni diabolica fraude
potentior vis diuina dissoluit. ita deuotum illud inferis
caput, Deiparæ benignitate, afferitur in libertatem filiorum
Dei: ne quisquam omnino quamuis facinorosus ac perdi-
tus, si modo ipse perire nolit, de sua salute desperet; neu
cuiquam in dubium veniat Dei clementia, quæ ultro ma-
trem suam reis patronam dederit ad salutem.

FINIS LIBRI TERTII.

HORA-